

Hồi Thứ Sáu Mười Lăm

MỐI U TÌNH NẶNG TRỮ BÊN LÒNG

Liên Tuyết Kiều quay lại nhìn Đường Toàn hỏi:

– Tiên sinh có sợ rắn độc không?

Nàng vừa nói vừa vung đao chém chết hai con rắn độc bò đến bên Đường Toàn.

Đường Toàn nói:

– Cỗn Long Vương thả nhiều rắn độc ra thế này là cốt để làm nhiễu loạn tai mắt chúng tôi.

Liên Tuyết Kiều cầm đại đao vung lên chém luôn bốn năm con nữa rồi khẽ bảo Đường Toàn:

– Giả tử Cỗn Long Vương lúc này hạ lệnh cho đoàn cung nỏ mai phục bốn mặt nhất tề bắn ra thì tôi e rằng phần lớn chúng ta đây chỉ để ý chém rắn mà không tránh được tên bắn và tất cả sẽ bị thương.

Đường Toàn hỏi:

– Cô nương có ý gì cao kiến không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Cỗn Long Vương thi triển cách tấn công bên địch mỗi lần một khác, chứ không giống nhau, khiến cho người ta không biết đâu mà liệu trước.

Đường Toàn nói:

– Cô nương nói thế chẳng hóa ra trong bụng đã có sẵn thành kiến như vậy?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Theo ý tôi thì bây giờ tiên sinh chỉ còn một cách gọi là “Dĩ độc công độc”.

Đường Toàn khẽ hỏi tiếp:

– Dùng hỏa công phải không?

Liên Tuyết Kiều gật đầu đáp:

– Đúng đó! Dùng hỏa công đốt cháy tả tơi cánh đồng hoang mười dặm này thì chẳng những khiến cho “Huyết Hà đại trận” của Cỗn Long Vương tan như bọt nước dưới sông mà còn cứu được bao nhiêu tay đồng đạo trong võ lâm.

Đường Toàn nói:

– Phương pháp này rất hay, song chỉ e rằng Cỗn Long Vương đã chuẩn bị từ

trước.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tiên sinh hãy cho mở lửa đốt lên triệt đường đám rắn độc này trước rồi sẽ tính sau. Nếu còn chần chừ thì chỉ trong nửa giờ tất có người bị thương.

Hai người còn đang bàn luận, đột nhiên vang lên tiếng quát rất lớn:

– Thằng cha Cổ Long Vương chó má này đánh người không được, phá trận không xong, lại dùng cách đốn mặt thả rắn độc cho cắn người.

Mọi người nghe tiếng quát ồn ồn biết ngay là Chu Đại Chí.

Liên Tuyết Kiều chau mày vội bảo Đường Toàn:

– Nghe thanh âm gã này dường như là một người chất phác dị thường, e rằng gã bị rắn độc đớp trúng rồi. Tiên sinh phải gọi y lui ngay, để lâu nọc độc loang ra khắp người thì khó chữa lắm đó.

Đường Toàn nói:

– Lời cô nương quả là không sai...

Đoạn cất tiếng hỏi Chu Đại Chí:

– Có phải người bị rắn độc cắn bị thương rồi không?

Chu Đại Chí vẫn kính phục Đường Toàn, không dám nói đối lớn tiếng đáp:

– Không sao đâu! Thuộc hạ da dày thịt cứng tuy bị rắn độc đớp một miếng cũng không có gì đáng ngại.

Liên Tuyết Kiều nghĩ thầm: “Gã này quả nhiên ngây ngô. Đến rắn độc cắn cũng coi là thường”... rồi khẽ bảo Đường Toàn:

– Gọi y lại đây để xem thương thế ra sao?

Đường Toàn hỏi lại:

– Cô nương có thuốc trị rắn độc không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Hãy gọi gã lại đây xem sao đã, rồi hãy tính.

Đường Toàn gọi to:

– Chu Đại Chí! Lại đây mau!

Chu Đại Chí vâng dạ chạy đến ngay, hỏi:

– Tiên sinh có điều chi dạy bảo?

Đường Toàn hỏi:

– Người bị thương chỗ nào?

Chu Đại Chí đáp:

– Ở đùi non. Thuộc hạ đâm lên đuôi rắn bị nó đớp một miếng.

Đường Toàn nói:

– Người cho ta coi vết thương!

Bỗng nghe véo một tiếng. Một mũi tên vù vù bay tới. Liên Tuyết Kiều nhanh mắt tay lẹ vung đại đao lên gạt mũi trường tiễn rớt xuống đất.

Đường Toàn nhú cặp lông mày nói:

– Dưới có rắn độc bao vây, nếu trên lại có tên nỏ bắn đến tới tấp thì quả nhiên không còn cách nào tránh được.

Chưa dứt lời bốn mặt tên bắn veo véo như mưa, phá tan bầu không khí tịch mịch ban đêm.

Liên Tuyết Kiều múa tít thanh đại đao, ánh đao lấp lánh hộ vệ cho Đường Toàn.

Âu Dương Thống nhảy tới, hốt hoảng nói:

– Tiên sinh lên xe ngay để tránh tên. Cỗ Long Vương khởi thế công phen này chắc còn mãnh liệt hơn hai lần trước.

Đường Toàn trầm ngâm một giây rồi nói:

– Y đã thâm độc đến thế thì tại hạ cũng không thể lưu tình được nữa.

Âu Dương Thống ngơ ngác hỏi:

– Tiên sinh nói vậy là nghĩa làm sao?

Đường Toàn đáp:

– Thuộc hạ tính cho mở lửa đất cháy la liệt cánh đồng hoang mười dặm này cho không còn một tấc. Bang chủ mau mau hạ lệnh, một mặt đuổi rắn phòng tên, một mặt trừ bỏ hết những đám cỏ rậm trong vòng ba trượng.

Âu Dương Thống lắc đầu thở dài đáp:

– Dù mình có phóng hỏa chẳng nữa, cũng không có cách nào đốt cháy cả cánh đồng được, vì bọn Cỗ Long Vương rất đông khi nào họ chịu ngồi nhìn mà không dập tắt?

Đường Toàn nói:

– Chẳng giấu gì Bang chủ, lúc thuộc hạ tiến vào cánh đồng này, đã bố trí sẵn nhiều dây thuốc dẫn hỏa. Chỉ cần đốt đầu dây lên là lập tức có mấy trăm chỗ đồng thời phát hỏa. Cánh đồng hoang này rất nhiều cỏ khô. Chúng ta đã lâm vào tình thế không đốt lửa không xong rồi.

Thốt nhiên y thò tay vào bọc, lấy ra một viên đá lửa, lại móc xuống găm xe kéo ra ba đầu dây thuốc, bật lửa đốt lên, lập tức lửa cháy truyền đi sáng rực. Chuột bọ thấy lửa cháy chạy tứ tung. Lửa cháy truyền ra ngoài mười thước, ba đầu dây lửa lại phân ra làm mấy chục tia cháy len vào những bụi cỏ rậm.

Âu Dương Thống giật mình nói:

– Tiên sinh đã bố trí đến như vậy kia ư?

Đường Toàn đáp:

– Xin Bang chủ hạ lệnh mau mau phải nhổ hết cỏ xung quanh ta đừng để đến nỗi phóng hỏa tự đốt mình.

Âu Dương Thống nói:

– Trừ cỏ thì dễ nhưng đuổi rắn thì khó. Lửa cháy lên tất rắn xông cả vào đây thì làm thế nào?

Đường Toàn nói:

– Bang chủ...!

Véo một tiếng, một mũi tên bắn thủng tấm khăn xanh bịt đầu Đường Toàn.

Liên Tuyết Kiều vội vung đao lên múa tít để hộ vệ cho Đường Toàn.

Lúc này quần hào Cùng Gia Bang, dưới phòng rắn độc trên gạt mưa tên. Những tay bản lĩnh cao cường như Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc đại sư còn phải luôn luôn đối phó không rảnh tay chút nào. May mà Đường Toàn đã dự bị dây lửa, bao thuốc để ứng dụng lúc này. Tiếng nổ lẹt đẹt liên hồi, hơn mười chỗ cỏ rậm đồng thời cháy bùng.

Cánh đồng cỏ này lâu năm không có người đốn phát, cỏ khô chất thành từng đống. Mười chỗ phát hỏa một lúc, rồi cháy tan ra mau lẹ dị thường. Chỉ trong chớp mắt đã thành bể lửa.

Những tay cung nỏ nấp trong bụi rậm đều bị thế lửa bức bách phải chạy cho mau. Tên bắn vào mỗi lúc một thưa thớt. Đàn rắn độc bốn mặt bị lửa cháy, xông cả vào chỗ quần hào đặt chân. Ánh lửa chiếu sáng tựa thể ban ngày, đem lại cho quần hào một phương tiện chém rắn rất dễ. Song rắn độc nhiều quá xông vào như nước triều dâng, đâm chém không xiết.

Đang lúc quần hào bị nguy khốn về rắn độc, Đường Toàn đột nhiên chạy tới tay cầm một cái bao trắng nói:

– Các vị mau lấy thuốc hùng hoàng này để đuổi rắn!

Quần hào theo lời, mỗi người bốc từng nắm thuốc hùng hoàng liệng vào đàn rắn. Quả nhiên chúng thấy hùng hoàng sợ quá, tới tấp lùi lại phía sau, chịu để lửa cháy, không dám xông vào nữa.

Thế lửa mỗi lúc một mãnh liệt, sức nóng xông cả tới chỗ quần hào. Tuy nhiên quần hào đã nhổ cỏ trong một phạm vi ngoài ba trượng nên không lo lửa cháy tới nơi.

Thế lửa to quá, ai trông thấy cũng phải táng đờm kinh hồn.

Liên Tuyết Kiều ngấm ngấm lo sợ, nghĩ thầm “Lúc này mọi người đang ở giữa cái lồng lửa khổng lồ, nếu đột nhiên trận gió to nổi lên thì bất luận từ phương nào lại cũng rất nguy hiểm”.

Mọi người bị thế lửa trần áp, đứng thộn mặt ra mà nhìn. Cũng may là lá khô cỏ rậm tuy rất dễ cháy nhưng cũng mau tàn. Chẳng bao lâu những chỗ bắt đầu phát hỏa, cỏ rậm, lá khô cháy hết chỉ còn trơ lại đồng than. Lửa cháy loang mãi ra xa trong khoảng hai ba mươi trượng chung quanh quần hào, hơi nóng đã giảm dần.

Âu Dương Thống chấp tay sau lưng nhìn bốn mặt lửa cháy ngất trời bất giác thở dài nói:

– Thực là một bể lửa kinh hồn động phách.

Đường Toàn từ từ đi tới gần Âu Dương Thống, nói:

– Bang chúa! Cỗ Long Vương tốn bao nhiêu tâm huyết, bị một trận bể lửa này là bao nhiêu công trình trôi theo dòng nước. Tuy nay đã phá được “Huyết Hà đại trận” của y cùng cứu thoát bao nhiêu anh em đồng đạo võ lâm song đã gây ra một mối thù không đội trời chung giữa y và Cùng Gia Bang ta.

Thiết Mộc đại sư nói:

– A di đà Phật! Tội nghiệp cho những loài điều thú rắn rết trong cánh đồng này đều hóa kiếp thành than.

Lúc ấy, Liên Tuyết Kiều đã châm chích vết thương rắn cắn cho Chu Đại Chí và cho gã uống một viên thuốc tiêu độc

Con người thô hào như Chu Đại Chí tuy sức mạnh đứng đầu ba quân mà đối với bộ mặt đẹp như hoa của Liên Tuyết Kiều đâm ra chân tay luống cuống. Nàng bảo làm gì gã cũng nghe làm vậy, bảo uống thuốc cũng riu riu nghe lời, há miệng ra nuốt luôn. Liên Tuyết Kiều bảo gã buộc vết thương lại, gã lập tức đuổi chân ra.

Lão áo xanh đột nhiên đứng dậy chạy đến trước xe, cất tiếng nói to:

– Xin mở cửa xe ra.

Đường Toàn vội chạy lại mở.

Lão áo xanh thò tay vào trong xe ẵm lấy ái nữ nói:

– Từ thuở nhỏ lão phu bình sinh chưa chịu ơn ai bằng dây tơ sợi tóc, nhưng phen này được nhờ liệt vị giúp đỡ lão phu xin ghi lòng tạc dạ. Sau này tất có lúc báo đền, bây giờ thì xin tạm biệt.

Lão nói đơn sơ vài câu rồi không chờ Âu Dương Thống trả lời đã chạy nhanh như biến.

Âu Dương Thống toan cất tiếng gọi thì Đường Toàn nói ngay:

– Xin để cho lão đi. Đối với những nhân vật hào sảng phi phàm này càng nói nhiều câu khách sáo càng tỏ ra tầm thường.

Âu Dương Thống nói:

– Ta thường nghe tiếng đồn Nam Ông Khương Sĩ ẩn có lẽ là lão này.

Phí Công Lượng nói:

– Thuộc hạ cũng nghĩ vậy.

Đường Toàn nói:

– Phải lão hay không, điều đó chẳng có gì quan hệ. Chúng ta chuẩn bị lên đường thôi!

Âu Dương Thống kiểm điểm lại thì thấy trong Bát Anh có hai người bị trọng thương và ba người bị thương nhẹ. Chu Đại Chí bị rắn độc đớp một miếng, Bách Công Bảo không thấy hành tung đâu nữa, có lẽ gã thừa cơ lúc kịch chiến bỏ trốn đi rồi. Mấy người bị trọng thương tuy cứu chữa được song cũng bị hại trong lúc hỗn chiến, không bị rắn độc đớp thì cũng bị trúng tên mà chết. Năm người bị thương trong bọn Bát Anh, nếu không có người hết sức săn sóc cũng khó lòng thoát chết.

Âu Dương Thống nhìn đống xác chết, buồn rầu thở dài nói:

– Tại chúng ta bảo hộ không được chu đáo, nên không cứu được một người nào.

Đường Toàn nói:

– Bang chủ bất tất phải tự trách mình. Bọn ta tiếp thu lúc bọn chỉ còn hơi thở thoi thóp. Dù có linh dược cho uống, cùng người chuyên việc trông nom vị tất đã cứu nổi, huống chi gặp Cổn Long Vương huy động thế công cực kỳ mãnh liệt.

Phí Công Lượng nói:

– Ngựa sợ chạy hết rồi, bây giờ lấy gì cho tiên sinh đi?

Đường Toàn nói:

– Tại hạ đi bộ cùng các vị cũng được chứ sao?

Âu Dương Thống kinh ngạc hỏi:

– Cổ xe của tiên sinh là một cái kho vô tận, nào khí giới nào ám khí không thiếu thứ gì. Du Mộc Ngư lưu ma của Gia Cát Võ Hầu ngày xưa cũng chỉ đến thế mà thôi, bỏ đi chẳng đáng tiếc lắm ư?

Đường Toàn cười đáp:

– Diệu dụng của chiếc xe này đã bị Cổn Long Vương phát giác mất rồi, không thể dùng nó được nữa.

Nói xong mở cửa xe thò tay vào lấy đi vài cái rồi nói:

– Chúng ta đi thôi.

Người áo đen dong xe vẫn nằm dưới gầm xe. Quân hào cùng cường địch chiến đấu kịch liệt là thế mà tựa hồ gã vẫn không hay biết gì hết. Mãi đến lúc Đường Toàn làm cho bánh xe chuyển động, gã mới lộ đầu ra và vẫn e dè như bị người ta trông rõ mặt.

Âu Dương Thống đảo mắt nhìn quân hào nói:

– Chúng ta đi thôi!

Nói xong rảo bước đi trước. Quân hào lũ lượt theo sau.

Lúc này thế lửa cháy bốn mặt lại càng to dù ai có muốn dập tắt cũng không được nữa. Tất cả những gì trong cánh đồng hoang này phải cháy thành than hết.

Quân hào từ từ theo thế lửa cháy dần ra xa, đi chừng hai giờ mới ra khỏi cánh đồng cỏ.

Đường Toàn trở một tòa núi đất nói:

– Nếu tại hạ đoán không lầm thì Quan huynh đã dẫn người đến và hiện đang chờ chúng ta ở trên núi này.

Âu Dương Thống nói:

– Nếu vậy chúng ta lên đó coi.

Quân hào trèo lên đỉnh núi quả nhiên thấy võ tướng Cùng Gia Bang Quan Tam Thắng đã dẫn Tứ Thập Bát Kiệt đến chờ đợi trên núi.

Quan Tam Thắng khoanh tay nói:

– Thuộc hạ đến cứu viện chậm trễ vì gặp biển lửa ngăn trở không tới nơi được, xin Bang chủ thứ tội.

Âu Dương Thống tủm tủm cười nói:

– Người đến được đây là hay lắm rồi?

Rồi dường như đột nhiên nhớ ra điều gì quan trọng, ông hỏi tiếp:

– Các người có gặp bọn thuộc hạ Cỗ Long Vương không?

Quan Tam Thắng đáp:

– Dọc đường có gặp mấy tên tuần tiễu của Cỗ Long Vương đặt ám hiệu, song đều bị thuộc hạ cùng Tứ Thập Bát Kiệt giết chết không để sót một tên.

Âu Dương Thống nói:

– Trên đỉnh núi này cảnh vật rất đẹp. Bọn ta trải qua một trận ác chiến lâu dài mệt nhọc, chi bằng hãy ở trên núi này nghỉ ngơi một lúc, chư vị tính sao?

Đường Toàn phải đi từ cánh đồng hoang ra tới đây, rất là nhọc mệt, song y bản tính quật cường, vẫn không chịu tỏ vẻ khiếm nhục. Y thấy Âu Dương Thống nêu ra vấn đề ở lại trên núi nghỉ ngơi, liền tán thành ngay.

Quan Tam Thắng nhìn kỹ lại thấy bọn Âu Dương Thống đều có vẻ mỗi mệt thì trong bụng nghĩ thầm: “Bang chủ nội công rất thâm hậu lại được nghỉ ngơi khá lâu mà vẫn chưa hoàn hồn, chắc là trận đánh vừa rồi nguy hiểm vô cùng”. Y liền tủm tủm cười nói:

– Thuộc hạ đã mang theo lương khô nước uống, xin lấy ra để Bang chủ xơi một chút chăng?

Âu Dương Thống biết quân hào thấy đều đang bụng đói miệng khát liền gật

đầu nói:

– Quan huynh bảo chúng đem ra đây.

Quan Tam Thắng ghé tai thì thâm mấy câu. Đại hán luôn luôn gật đầu vâng mệnh đi ngay.

Một lúc sau cơm nước được bày ra trước mặt quần hào.

Âu Dương Thống cùng quần hào sau một trận ác chiến lâu dài, đói quá cùng ngồi vào ăn uống rất ngon lành, ăn uống xong nghỉ ngơi một lúc, ai nấy đều cảm thấy tinh thần hồi phục.

Quan Tam Thắng đã sai người đi kiếm một con ngựa đủ yên cương cho Đường Toàn cưỡi.

Âu Dương Thống thấy quần hào đã hết mệt nhọc liền đứng dậy cười nói:

– Cùng Gia Bang chúng tôi có một phân khu cách đây không đầy ba mươi dặm. Mời các vị qua đó ăn uống nghỉ ngơi vài ngày, bồi bổ tinh thần rồi sẽ cùng bàn mưu đối phó với Cổn Long Vương.

Liên Tuyết Kiều nghiêng mình đứng dậy nói:

– Nạn nữ nhờ ơn Bang chúa bao dung mới thoát chết, trong lòng rất là cảm kích, lẽ ra phải đi theo đem chút sức mọn giúp đỡ Bang chúa. Song Cổn Long Vương lại là nghĩa phụ nạn nữ. Nạn nữ từng tham dự vào những kế hoạch lớn lao bí mật trong Vương phủ nên biết rất nhiều. Một khi đã đi theo, tất là phải tiết lộ công việc bí mật của nghĩa phụ. Cổn Long Vương tuy là người thâm độc tàn nhẫn chẳng ai không oán ghét, song nạn nữ đối với y có tình cha con, không tiện tiết lộ kế hoạch của y. Bang chủ đã có lòng bao dung, nạn nữ còn được sống ngày nào tất sau này có dịp đền đáp. Bây giờ nạn nữ xin cáo biệt Bang chúa.

Nói xong nghiêng mình thi lễ, trở gót ra đi.

Âu Dương Thống đáp lễ nói:

– Cô nương là người ân oán phân minh, Âu Dương Thống này rất là bội phục. Song lúc này tưởng cô nương không nên đi đâu một mình. Cổn Long Vương cùng mấy trăm thuộc hạ hiện còn lẫn lẩn gần đây, nếu cô nương gặp bọn họ không khỏi rầy rà. Theo ý tại hạ muốn mời cô nương lưu lại đây mấy bữa rồi sẽ ra đi cũng chưa muộn. Lúc đó tại hạ quyết không lưu lại nữa. Còn việc cô nương không tham dự vào kế hoạch đối phó với Cổn Long Vương, tại hạ cũng không miễn cưỡng.

Liên Tuyết Kiều dừng chân, chờ cho Âu Dương Thống nói xong mới nghiêm nghị đáp:

– Thịnh tình của Bang chúa, nạn nữ xin ghi dạ nhưng không dám để Bang chủ phải nhọc lòng vì nạn nữ.

Âu Dương Thống toan kiếm lời lưu nàng lại, nhưng Đường Toàn nói ngay:

– Cô nương đã muốn ra đi, tặc Bang chúa không tiện cưỡng lưu, xin chúc cô nương lên đường được mọi sự may mắn.

Liên Tuyết Kiều tủm tủm cười nói:

– Đường tiên sinh thân cơ diệu toán, hiện trên thế gian này không ai bì kịp. Công việc định quốc an bang đối với tiên sinh chẳng có khó gì, mong rằng tiên sinh sẽ đem tài ra chấn chỉnh lại đường lối giang hồ.

Đường Toàn cười nói:

– Cô nương quá khen! Đường Toàn này tự biết không thể qua lệnh trời. Việc lớn trong võ lâm sau này trông cậy ở cô nương nhiều lắm.

Liên Tuyết Kiều mới nghe nói hơi ngẩn ngơ một chút, rồi nàng tủm tủm cười đáp:

– Tiên sinh nói giỡn rồi. Chút phận nữ nhi có đâu kham nổi việc lớn.

Đường Toàn nói:

– Nghe lời cô nương, Đường mỗ đã trông rõ hùng tâm tráng chí rồi.

Liên Tuyết Kiều nghiêng mình chào:

– Xin tiên sinh bảo trọng.

Rồi trở gót quay đi.

Đường Toàn nói:

– Đường mỗ mong rằng cô nương vững tâm bền chí, đừng vì thất bại nhất thời mà nản lòng.

Bỗng thấy Viên Hiếu đứng dậy đi theo Liên Tuyết Kiều, Thượng Quan Kỳ cũng rảo bước đi theo.

Viên Hiếu đi được mấy bước rồi dường như sức nhớ tới Thượng Quan Kỳ. Gã dừng chân toan quay trở lại thì Thượng Quan Kỳ đã theo đến nơi. Chàng khẽ hỏi:

– Viên đệ định đi đâu?

Viên Hiếu thở dài đáp:

– Tiểu đệ đang định có lời thưa đại ca, xin cho đệ đi bảo hộ Liên cô nương...

Gã nói vụng về, diễn giải tư tưởng một cách rất khó khăn. Song trông vẻ mặt biết rằng gã đã quyết tâm.

Thượng Quan Kỳ ngoảnh đầu nhìn ra thì Liên Tuyết Kiều đã đi xa đến bảy tám trượng. Chàng trầm ngâm giây lát rồi hỏi:

– Chuyến đi vừa rồi Viên đệ có được gặp sư phụ không?

Viên Hiếu đáp:

– Gặp rồi.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Hiện giờ sư phụ ở đâu?

Viên Hiếu đáp:

– Sư phụ cũng đi rồi. Tiểu đệ không biết người đi đâu song đại ca muốn gặp người cũng có cách.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Cách gì?

Viên Hiếu đáp:

– Đêm khuya thanh vắng, đại ca đi đường thổi ống tiêu lên, sư phụ nghe tiếng tiêu sẽ tìm đến đại ca...

Gã không nhìn thấy bóng Liên Tuyết Kiều nữa, vội nói:

– Liên cô nương đi xa rồi không nhìn thấy nữa, chúng ta phải đuổi theo nàng cho kịp!

Thượng Quan Kỳ gật đầu.

Chàng quay mình lại bái biệt Âu Dương Thống rồi cất bước đi mau.

Cả hai người tăng gia cước lực nhằm hướng Liên Tuyết Kiều đuổi theo.

Liên Tuyết Kiều vẫn giữ một tốc độ vừa phải, không mau không chậm. Hai người chỉ đuổi theo một lúc là kịp.

Viên Hiếu đi thông thả lại vẫn giữ mức độ cách Liên Tuyết Kiều chừng bốn năm thước.

Thượng Quan Kỳ ngấm ngấm để ý xem xét vẻ mặt chất phác của Viên Hiếu lộ ra một mối lo buồn man mác, dường như trong tâm nặng trĩu một mối tình thâm kín.

Liên Tuyết Kiều vẫn nghiêm nhiên tựa hồ không biết có người theo sau, nàng không ngoảnh đầu nhìn lại lần nào.

Cả ba người cùng giữ vẻ trầm lặng, nghe rõ cả tiếng bước chân.

Đi một mạch chừng hơn mười dặm, Liên Tuyết Kiều mới dừng bước, đứng dưới gốc cây lớn bên đường. Nàng đảo mắt nhìn thấy hai người liền hỏi:

– Các người đi theo ta làm chi? Không sợ gặp Cổn Long Vương ư?

Viên Hiếu muốn trả lời nhưng gã máy môi mãi mà không biết nói sao, rồi đột nhiên gã cúi đầu xuống, lẳng lặng không nói gì.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương đi một mình cũng không sợ Cổn Long Vương ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Một mình ta dù có bị y giết cũng chẳng cần, còn sợ hãi gì?

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói:

– Tại hạ không thể cùng đi với cô nương được, vì còn có việc gấp phải giải quyết.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Vậy người cứ tùy ý. Chúng ta đi với nhau một bọn thực ra không tiện.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ chỉ yêu cầu cô nương ưng thuận cho một điều là có thể yên tâm đi ngay được.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Người đối với ta đã có cái ơn cứu mạng. Nếu là việc ta có thể làm được là ưng thuận ngay. Vậy người cứ nói ra?

Thượng Quan Kỳ nhìn Viên Hiếu nói:

– Tại hạ có người anh em đây tính tình đôn hậu mà thiên tư rất nhanh, sau này võ công gã nhất định hơn người.

Liên Tuyết Kiều nhíu cặp lông mày hỏi:

– Việc đó liên can gì đến ta?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Chỉ vì gã là người lương thiện, không hiểu những sự hiểm độc trên thế gian. Mong rằng cô nương chiếu cố cho gã.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn Viên Hiếu nói:

– Ta mặc kệ gã. Rồi trở gót đi luôn.

Thượng Quan Kỳ vội gọi theo:

– Xin cô nương hãy dừng bước?

Liên Tuyết Kiều quay lại lạnh lùng nói:

– Ta đã bảo mặc kệ gã, người thật lảm chuyện quá!

Thượng Quan Kỳ chấp tay xá dài nói:

– Người anh em tại hạ trông bề ngoài thì trung hậu chất phác mà bên trong ý định kiên quyết phi thường, không thể nào lung lay được. Gã đã quyết tâm đi theo cô nương là vĩnh viễn không thay đổi chí hướng. Dù tại hạ có bức bách y trở lại đi theo tại hạ, thì gã tất ngờ ngẩn suốt đời, không còn biết sinh thú là gì nữa. Cô nương cứ coi một việc gã đi tìm thuốc cho cô nương mới đây là đủ chứng tỏ lời tại hạ nói không sai.

Liên Tuyết Kiều cúi đầu ngẫm nghĩ một lát rồi đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

– Thôi được! Ta ưng thuận lời người.

Dưới ánh dương quang, người ta nhìn rõ cặp mắt nàng cố giấu đôi giọt lệ

long lanh. Nàng vội quay gót đi ngay. Thượng Quan Kỳ khoanh tay nói:

– Lời nói cô nương coi nặng bằng non. Tại hạ xin phó thác Viên đệ cho cô.

Liên Tuyết Kiều lẳng lẳng như không nghe tiếng, nàng vẫn cất bước từ từ, không ngoảnh đầu lại nữa.

Ngọn gió núi thổi lật tà áo trắng phất phơ. Viên Hiếu ngoảnh đầu nhìn sau lưng Liên Tuyết Kiều rồi đột nhiên quỳ xuống thụp lạy Thượng Quan Kỳ một lạy nói:

– Đại ca! Đại ca!...

Gã vụng về không biết lúc chia tay nên nói câu gì cho phải.

Thượng Quan Kỳ cũng lạy xuống nói:

– Viên đệ đi mau thôi! Liên cô nương đã đi xa rồi. Cuộc đời còn dài, chúng ta còn nhiều dịp tái hội.

Viên Hiếu nói:

– Đại ca đối với đệ rất tốt, Viên Hiếu này không bao giờ quên được.

Thượng Quan Kỳ thấy rõ lỗ mũi hơi cay, cơ hồ sắp sa lệ nhưng chàng cố nhịn vẫy tay nói:

– Viên đệ đi đi, kéo không theo kịp Liên cô nương.

Viên Hiếu nói:

– Xin đại ca bảo trọng thân thể. Rồi đứng dậy trở gót chạy ngay.

Thượng Quan Kỳ trông theo cho đến lúc Viên Hiếu mất hút, chàng cảm thấy băng khuâng trong dạ, thở dài một tiếng, trông về hướng Đông mà đi.

Viên Hiếu cùng Liên Tuyết Kiều đi song song về phía Bắc. Phía chính Nam là bọng quần hào Cùng Gia Bang còn ở lại đó. Phía chính Tây là cánh đồng hoang bát ngát, khói lửa chưa tàn. Chỉ còn phương chính Đông là không có vết chân người.

Thượng Quan Kỳ thông thả cất bước, lòng buồn rười rượi.

Hình ảnh Liên Tuyết Kiều đã in sâu vào tâm khảm chàng và chiếm giữ một địa vị quan trọng. Lúc này chàng cảm thấy cái buồn phải xa rời người ngọc. Những mối thâm tình ấp ủ bấy lâu nay đành chôn sâu xuống tận đáy lòng. Thượng Quan Kỳ trong lòng chứa đầy bao nỗi tâm sự khôn tả, vẻ mặt thần thờ.

Đột nhiên phía sau có tiếng gọi to:

– Thượng Quan huynh đệ!

Thượng Quan Kỳ giật mình quay đầu nhìn lại thấy một người toàn thân vận đồ đen, chính là Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc, chàng liền chấp tay cười thi lễ nói:

– Đỗ huynh!...

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài nói:

– Chỗ này không tiện nói chuyện.

Liên nắm tay Thượng Quan Kỳ rảo bước chạy mau.

Hai người chạy một mạch chừng sáu bảy dặm thì đến một bãi tha ma mộ địa hoang lương. Một cây bách cổ thụ cao ngất trời bao trùm một ngôi cổ mộ xanh xanh.

Đỗ Thiên Ngạc dắt Thượng Quan Kỳ vào sau ngôi mộ cao lớn nói:

– Trong hoàn cảnh nguy hiểm này, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể bị cường địch tập kích một cách đột ngột, mà hiền đệ trong lòng đầy mối tâm sự thần thờ, tuyệt không đề phòng gì cả. Tiểu huynh có lời nói thẳng, mong rằng hiền đệ đừng giận...

Thượng Quan Kỳ tùm tùm cười nói:

– Đỗ huynh có điều gì xin cứ nói ra.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Vừa rồi giả tử hiền đệ không gặp tiểu huynh mà lại gặp phải Cổn Long Vương hoặc những tay cao thủ dưới trướng y thì hiền đệ thử tưởng tượng xem cục diện sẽ đến thế nào?

Thượng Quan Kỳ gượng cười nói:

– Thì bị chúng giết chết là cùng chứ gì?

Đỗ Thiên Ngạc thộn mặt ra hỏi:

– Sao hiền đệ lại nói vậy?

Thượng Quan Kỳ biết mình buột miệng lỡ lời, vội chấp tay nói:

– Tiểu đệ trong lòng không được bình tĩnh, ăn nói thất thường, thật là đắc tội. Mong rằng Đỗ huynh chẳng để vào lòng.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Dường như hiền đệ có tâm sự gì nặng trĩu bện lòng?

Thượng Quan Kỳ thở dài không đáp.

Đỗ Thiên Ngạc nhìn ra phương trời thở phào một cái nói:

– Chôn xác cần chi nơi đất tốt, thế gian đâu chẳng có non xanh? Chúng ta đã là những người bôn tẩu giang hồ thì sự gặp nguy hiểm hay sống chết là thường. Song dường như hiền đệ đầu óc mơ màng không hề phòng bị để bị người ám toán thì đó lại là việc không nên...

Thượng Quan Kỳ chấp tay nói:

– Tiểu đệ biết tội rồi.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiểu huynh bôn tẩu giang hồ đã quá nửa đời người, có lý nào còn nhận xét lầm được. Hiền đệ sâu thẳm trong lòng, một người lẻo đẽo, chắc là trong lòng hoài bão một tâm sự khác thường. Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì hiền đệ đang bị nữ nhi tình trường khắc chế.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao Đỗ huynh lại biết?

Đỗ Thiên Ngạc cười nói:

– Tiểu huynh đã ngần này tuổi đầu mà chẳng biết gì thì chẳng hóa sống uống hay sao?

Thượng Quan Kỳ vẻ mặt buồn thiu cúi đầu xuống nói:

– Tiểu đệ thực xấu hổ quá khiến cho Đỗ huynh phải nhục lòng.

Đỗ Thiên Ngạc cười nói:

– Người ta có câu rằng: “Nhi nữ tình trường anh hùng khí đoản” bất luận những bậc hào kiệt đến đâu cũng khó lòng khám phá ra cái bí mật về chữ tình. Tiểu huynh...

Thượng Quan Kỳ đột nhiên ngẩng đầu lên, hai tia mắt lấp lánh nói:

– Đỗ huynh! Vì người mà hi sinh để chu toàn cho bạn, phải chăng là hành vi của kẻ đại trượng phu?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Không cướp giật cái sở thích của người đã là trang quân tử, quên mình để chu toàn cho người thì còn cao hơn một tầng...

Thượng Quan Kỳ đột nhiên tinh thần phấn khởi xá dài Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Đa tạ Đỗ huynh có lòng chỉ giáo, tiểu đệ mới mở mắt ra...

Chàng ngẩng đầu lên nhìn đám mây trắng trên đầu nổi lên một tròng cười ròn rã.

Đỗ Thiên Ngạc tuy giàu kinh nghiệm, nhiều lịch duyệt, mà thấy Thượng Quan Kỳ nổi lên trận cười rộ một cách đột ngột, ông không khỏi hoang mang, kinh ngạc, hồi lâu mới hỏi lại:

– Hiền đệ cười chi vậy?

Thượng Quan Kỳ thôi không cười nữa từ từ đưa mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiểu đệ nghĩ đến đời người trên thế gian...

Đỗ Thiên Ngạc kéo Thượng Quan Kỳ vội nấp vào sau một ngôi cổ mộ cách đó vài thước.

Ông chú ý nhìn ra thì thấy hai đạo nhân áo xanh râu dài, tay cầm trường kiếm sóng vai đi đến.

Một người ngoảnh nhìn bốn mặt một lượt rồi nói:

– Quái lạ, rõ ràng mình nghe tiếng cười từ khu này vọng ra. Sao lại không thấy bóng người nào?

Người kia đáp:

– Đúng là tiếng cười của một tráng sĩ hiên ngang. Chúng ta đều nghe rõ, khi nào làm được. Vì thế mà theo ý kiến tiểu đệ, chắc người đó ẩn nấp gần đây, chúng ta thử tìm xem.

Đỗ Thiên Ngạc nghe tiếng nói và coi vẻ mặt hai vị này biết không phải là người thường bôn tẩu giang hồ. Giả tử là những bậc lão giang hồ thì chỉ lẹ bước chút nữa là đã nhìn thấy mình cùng Thượng Quan Kỳ.

Đạo nhân nói trước lại lên tiếng:

– Nếu người ta đã muốn ẩn lánh, tất là đã trông thấy bọn ta rồi, nhưng không muốn ra tương kiến, thế là họ không thích gặp mình, hà tất bức bách họ lộ diện làm chi?

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm: “Coi vẻ mặt thì mấy đạo nhân này không phải có ý nói dối để gạt mình và nhất định xuất thân trong một môn phái lớn, có điều y ít khi len lỏi vào chốn giang hồ...”.

Còn đang ngẫm nghĩ, Đỗ Thiên Ngạc lại thấy một đạo nhân nữa, nhiều tuổi hơn, đầu tóc đã hoa râm, song cặp mắt sáng ngời. Vừa trông đã biết ngay là một tay cao thủ vào bậc võ công thượng thừa.

Hai đạo nhân đến trước đối với người đến sau này rất mực cung kính, nghiêng mình thi lễ.

Đạo nhân đến sau tùm tùm cười hỏi:

– Nhị vị sư đệ vừa rồi có nghe tiếng người cười lớn không?

Hai người đồng thanh đáp:

– Lúc chúng tôi chạy đến đây thì người đó đã lánh xa, dường như có ý muốn tránh mặt bọn ta.

Đạo nhân râu đốm bạc đưa mắt nhìn hai lão, đột nhiên để tay lên nghe nói:

– Hai vị tráng sĩ! Ra đây hội kiến với chúng tôi, có điều gì đáng ngại?

Hai đạo nhân đến trước lấy làm kỳ, nghĩ thầm: “Cả bốn mặt nào mình có thấy ai đâu?”.

Bỗng thấy cây cỏ động đậy, sau ngói cổ mộ Thượng Quan Kỳ, Đỗ Thiên Ngạc từ từ đứng lên.

Đỗ Thiên Ngạc chấp tay nói:

– Tại hạ xin có lời kính chào đạo trưởng.

Nói xong, rảo bước đi ra.

Đạo trưởng râu bạc đưa mắt lấp loáng nhìn hai người một lúc rồi chấp tay nghiêng mình đáp lễ, cười nói:

– Kính chào hai vị tráng sĩ.

Hai đạo nhân đến trước thềm phục sứ huynh, đưa mắt nhìn nhau mỉm cười.

Thượng Quan Kỳ đáp lễ nói:

– Phải chăng ba vị đạo trưởng là...

Đạo nhân râu bạc đáp:

– Bọn bản đạo chúng tôi ở Võ Đương tới đây.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ thật đã thất kính. Khắp thiên hạ đều biết tiếng phái Võ Đương, danh tiếng lừng lẫy khắp giang hồ, ai cũng kính trọng.

Đạo nhân râu bạc chấp tay nói:

– Không dám...

Rồi chăm chú nhìn Đổ Thiên Ngạc hỏi:

– Hai vị ở môn phái nào có thể cho bản đạo nghe được chăng?

o O o